

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, num. 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Cuba, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOS CRIMINALS DE GINESTAR.

LO CRÍM DE GINESTAR.

Lo día 8 de febrer de 1880, lo poble de Ginestar (Tarragona), estava consternat, davant de un crim horrible. Overta pèl tribunal la casa Margalef, ahont hi vivia l' amo, Jacinto Espinós Margalef, de xexanta cinch anys d' edat, una criada viuda ab un fill de uns dotze anys, y un altre noy de quinze, fill del parcers de la casa, vá trobarse á la criada degollada en lo quarto de la pastera, al amo, degollat també al fondo del celler, y als dos bailets desaparecuts.

Després, seguint un rastre de sanch, que anava á parar fins al riu, 's vingué en coneixement de que 'ls dos noys havian sigut degollats del mateix modo y tirats á l' aygua. Un cop pescats, la presencia dels dos cadavers aumentá la consternació del poble.

La roba de la casa estava remoguda, pero colocada en bon ordre: las joyas de la difunta esposa del Jacinto Espinós intactas sobre una calaixera; prop de la llar hi havia 'ls plats posats pera sopar y un' olla; sobre la pedra una ampolla d' ayguardent y un vás.

Lo móvil dels criminals havia sigut lo robo; pero s' abstinieren de tocar objectes coneguts que haguessen pogut descobrirlos.

Lo tribunal posa prés al pastó; pero resulta ignorant. De las sévas declaracions se 'n deduheix, que un tal Blanch, molt entrant en la casa, hi anava quan éll ne sortia aquell vespre mateix. Alguns indicis lo comprometen. Se detenen á altrás personas, entre ellas á Taulé y al sereno, que també resultan compromesos, y recordantse algú que 'n Taulé parlava un dia ab dos fulanos de Mas-roig, anomenats Jaumet y Menut, que ab éll, durant l' última guerra havian format part de la ronda del Clivillé, son també detinguts.

De las declaracions, careigs, y demés, resulta que per robar uns cent cinquanta duros, que després se van repartir, aquells miserables ván cometre quatre assassinats. Dos d' ells ván entrar á la casa ab l' excusa de comprar figas: l' amo 'ls obsequiá, perque era un home de bé á carta cabal y molt hospitalari.

Segons declaració de un dels presos, en Taulé y en Jaumet sacrificaren al amo, lo qual demanava que 'l deixessin sortir y 'ls donaria més diners: lo Sereno degollá á la criada, y 'ls altres dos s' encarregaren dels dos noys.

Quan s' hagueren partit lo fruit del robo junt á l' ermita de Sant Isidro, en Taulé, vá dir al de Mas-roig: —«Jaumet, are no fém cosas: que degollis á n' aquest parell.»

En Jaumet respongué: —«No passis ansia: quan sentis dos tiros, la feyna estarà llesta.»

1.—JAUME VERNÉ Y AMORÓS (a) *Jaumet*, de Masroig, pagés, casat, de 38 anys, de mals antecedents: se 'conceptúa gefe de la partida.—2. ANTON GARRIGA Y CANALDA (a) *Sereno*, de Ginestar, casat, y ab dos fillas, no tenia mala reputació: se 'l coneixia per l' avaricia y per maltractar á la seva dona. Després del crim, per una peseta enterrá á las victimas, y com á sereno acompañá al jutje á practicar las primeras diligencias.—3. JOAQUIM BLANCH Y FOLCH. (a) *Chimet del Meunt* de Masroig, de 45 anys, companys de glorias y fatigas de Jaume Vernet.—4. JOAQUIM MUSTÉ Y FONT (a) *Teulé* de Tivisa, vehí de Ginestar, de 44 anys y ab quatre fillas, pagés, y tingut per molt drogo. Cometé 'l crim arrastrat pèls demés.—5. FRANCISCO BRÚ BARGALLÓ, de Ginestar, de 33 anys, casat, pagés y condemnat á 20 anys de presiri.

Lo sargento Reig de la Guardia Civil, verificá las capturas, y confessos y convictes, los reos Jaume Vernet y Amorós, Joaquim Blanch y Folch, de Mas-roig, y Joseph Anton Garriga y Canalda y Joaquim Musté y Font, de Ginestar, condemnats á la pena capital, van sufrirla á Tortosa, lo dia vuit del corrent, es á dir, un any just després de la comissió del crim.

Lo reo Francisco Brú, que estigué vigilant mentres los demés lo cometian, ha sigut condemnat á 20 anys de presiri.

Donem avuy los retratos auténtichs d' aquests criminals, que ja han saldát lo deute que tenian ab la justicia humana.

Desgraciadament s' ha hagut d' alsar lo patibul; perque un crim tant horrible com lo de Ginestar, no ha pogut conmourre als que ab una paraula poden evitar lo sangrent espectacle.

DOS ANIVERSARIS.

SUCCHEIX ab los mesos com ab las personas: als mesos curts hi ha la bona confitura.

Dia onze de febrer de 1873. Naixement de la República: vá donarla á llum la séva mare benevolencia 'l dia que D. Amadeo de Saboya vá cansarse de cobrar sou per passar disgustos.

Lo part vá anar molt bé, realisantse ab entera felicitat.

Pero l' infancia de la criatura sigué curta y perillosa. Casi sempre vá tenir febre. Los metjes que la cuidavan l' hi feyan cura de moro. ¡Quin tresbals y quin neguit!

Carlins y cantonals hi jugavan á pilota.

Per últim, quan comensava á treure las dents, regida per en Castelar, al veure 'l papu de 'n Pavia, vá morir-se.

Pero no morí ab ella l' esperança.

Lo mateix matrimoni que ha tingut una filla, pot tenirne un altra y jo 'ls asseguro que pot anar més ben cuydada que la primera, y arribar á ser gran, sent l' alegría de la casa.

Lo que no vá lograr-se ab l' entusiasme y ab la pasió, podrá conseguir-se ab la cautela y la prudencia.

Dia vuit de febrer de 1881. Gaiguda del monstro y pujada de la fusió.

S' hauria dit que 'ns tréyam vint anys de sobre. Eins en Sagasta 'ns semblava guapo.

Los cors liberals ballavan al compás del himne de Riego. La democracia pacífica, que no vol pujar al poder, sinó per la porta gran, respectada y venerada pèl país, contreya un compromís ab la fusió: lo compromís de ajudarla á plantejar las reformas lliberals, perque servissen de camp legal á totas las opinions.

—Toquem y toquem,—deya 'l país.

Y nosaltres hem donat benevolencia, sensatés, respecte; pero en Sagasta no s' ha tret encare las reformas de la butxacá.

Si fá no fá estém tal com estavam.

Tenim las mateixas lleys de 'n Cánovas. Si avuy lo monstro tornava á pujar, trobaria 'l tinglado amanit de la mateixa manera: las mateixas telas per cassar liberals, la mateixa llei de imprenta per donar garrot als periódichs, lo mateix sufragi restringit, ab las mateixas llistas electorals, per treure unas Cortes conservadoras.

¿Qué ha fet en Sagasta?

Aquí vá una anecdota que he llegit en un periódich madrilenyo:

L' escriptor francés *Alfredo de Muset*, era tan bon poeta com peresós.

—Are hi comensat un drama, deya un dia á uns amichs seus.

—¿Lo tens molt adelantat? l' hi preguntavan.

Y un que 'l coneixia á fondo vá respondre:

—Si, ja ha fet los intermedis.

Lo mateix es en Sagasta.

Ell no ha plantejat encare cap reforma; pero ha suspès las sessions de las Cortes: ha fet un intermedi: es dir: ha fet un interregne parlamentari.

Y perque siga més divertit, ha volgut amenisar-lo ab las habilitats, los jochs de mans y las sorpresas de 'n Camacho.

Lo govern de 'n Sagasta, avants de comensar la feyna, ja 'ns presenta 'l compte.

Aixó no s' havia vist may, ni s' havia somiat encare.

Aixis es que 'ls gremis s' esparveran, y 's reuneixen y 's confabulan, y avants de deixarse treure la pell, de primer se tancarán dintre de casa séva.

Y nosaltres dihem:—No tenim inconvenient en pagar-te 'l compte; pero de primer, á veure la feyna si s'

ho val. Vingan las reformas liberals y veurem si son de recibo.

Moral dels dos aniversaris:

La república vá caure per excés de vida, per desordre de moviment, per las exageracions y las incontinencias dels seus partidaris.

La fusió caurá per l' extrem oposat: per anémia, per no moure 's, per la calma y la patxorra del govern que la representa.

Aquella no vá poder resistir la febre: aquesta no podrá resistir lo raquitisme.

Un any de no servir l' ha omplerta de robell; y aquest robell l' hi arriba al cor.

Y are veuran com estirant en Camacho per un costat y 'ls gremis per l' altre, la fusió caurá feta á trosos, com una frontissa vella y rovellada.

P. K.

MADRID HUELGA de caixistas. Huelga ben inoportuna. Si per cas, avants l' havian de haver fet. Avants de que 'n Camacho pogués publicar las tarifas de la contribució industrial.

Los gremis de Madrid van anar á veure á n' en Camacho.

Aquest los vá rebre á caixas destempladas. Naturalment: may han sigut *templadas* las caixas de l' Hisenda espanyola.

Sempre fan soroll de vuidas; may fan soroll de quartos.

De Caias á Herodes. No se si saben que Herodes, lo fill d' aquell que matava als innocents, avuy per avuy es en Sagasta.

Los gremis van ferli dugas, tres visitas, y sempre 'l trobavan malalt. ¡Pobre home! Jo crech qu' estava malalt d' angunia. Per últim no podent més, ab estrenya-caps y tot vá haverlos de rebre.

Resultat de l' entrevista: que ja veure á n' en Camacho, que ja 'ns ho enrahonarem: que s' atendrá lo que siga atendible: en fi, *naranjas de la China*.

Per últim han anat á veure 'l rey. Si 'l jefe del Estat no fos inviolable diria que d' Herodes van anar á Pilat. Y que Pilat se 'n vá rentar las mans.

Pero aquí no hi valen las alegorias més ó menós bíblicas.

D. Alfonso vá dir qu' ell era rey constitucional, que tenia un govern responsable y que 'l govern contava ab una majoria dintre de las Cortes.

Un sindich:—També contava ab majoria á las Cortes lo govern de 'n Cánovas lo dia 8 de febrer del any passat.

Alguns han tatxat de irrespectuosá aquesta resposta. Tal vegada ho siga en un país monárquich; are en un país democrátich seria molt corrent.

Y després un sindich no es un polítich, que está al corrent de tots los perfils y sutilesas del dret constitucional.

Los botiguers están avesats á medir á tothom ab la mateixa mitja cana.

¿No han llegit las cartas dels bisbes y 'ls arquebisbes ab motiu de la pelegrinació á Roma?

Los més troban qu' en Nocedal ha obrat molt santament organisantla; los altres dihen que 'ls prelats no han d' anar á la saga de cap país. Aquests que la pelegrinació ha de ser política; aquells que ha de ser pura y estrictament religiosa.

Tants caps tants barrets; tantas mitras tants parers.

Ja es hora de que 'l Papa prengui una resolució, per evitar que l' iglesia catòlica sembli aquí á Espanya una olla de grills.

Potser enviantlos una lliura de infablitat, perque se la repartissin com á bons germans, cantarian tots al mateix tó.

Lleigeixo:

«Lo Banch d' Espanya ha elevat lo descuento.»

«Lo Sr. Camacho no vol accedir á las peticions dels industrials.»

«S' han declarat en huelga aquí.»

«Probablement se tancarán los establiments d' allá.»

Lo país se consum, plora y renega. en Sagasta fa 'l mut mirantse 'l *hilo...* y el globo en tanto sin cesar navega por el *pielago inmenso del vacío*.

S' ha firmat lo tractat de comers ab Fransa.

Una pregunta al Sr. Camacho:

—¿Si haguessem d' entrar la Republica, qué pagaria molt dret?

Grans noticias: lo rey del As d' oros s' ha cansat de 'n Nocedal y 'l destitueix. Don Carlos es un minyó que després de jugar ab las donas, are vol jugar ab los homes.

Pero en Nocedal que havia organiat la pelegrinació, hi ha ficat la bruixa á dintre, de tal modo que á pesar de lo que diu lo ditxo, ningú sab trobá 'l cami de Roma.

¡Precios! Nocedal se fon y ab ell se fonen los neos: Aquí *sucumbió Sanson con todos los filisteos*.

Tenim aquesta senmana l' espay tant ocupat, qu' hem de reservar la correspondencia pèl proxim número.

Dispensin los nostres lectors que acostuman á favorirnos ab las sévas cartas.

«*L' amor, lo matrimoni y 'l divorci*». Aixis se titula un folleto en vers, que dividit en quatre sessions y á tall de Congrés, ahont se ventilan tant interessants qüestions, acaba de publicar lo nostre amich y company y molt conegut de vostés, *C. Gumá*.

Alabar-lo per la mèva part es un verdader compromís; pero en cambi tenen vostés fins á cert punt lo compromís de comprar-lo.

Per lo tant sols una cosa 'ls diré: que la ploma del nostre amich ha correut fácil y enjogassada per sobre 'l paper: que 'l folleto val un' India, y que costa més que dos ralets.

Los conservadors fan corre la veu de que hi há crisis.

Los descontents fan lo mateix.

Un consell. Podrian ajuntarse y llavors tindriam fusió contra fusió, sense que poguessen riure 's los uns dels altres.

Animarse caballers; fassen un altre fusió y podran dirne 'l partit *descontent—conservadó*.

UN ESBRONCH.

(EN UN BALL DONAT EN LO TEATRO DE LA POLÍTICA.)

—Ey, tú, vina aquí Sagasta!
—¿Qué vols?—Qu' escoltis un poch.
—Prou, mascareta: jo soch un xicot de bona pasta.
—M' agradas per la modestia.
—¿Cóm s' enten? ¿No tinch rahó per dir que só un bon minyó?
—Si... com lo llop bona bestia; pero aixó deixémho anar.
—Bé, ¿qué vols?—Sabatejarte.
—¿Si? Donchs comensa á explicarte.
—Y tu comensa á escoltar.
—Endavant—Ara com ara ¿sabs quin mes som?—Si que ho sè: debém sè al mes de Febrè.
—Veig que tens memoria encara. Ja tenim lo mes. ¿Y 'l dia?
—¿D' avuy?—Si ¿qué ja no 'l sabs?
—¿No 'm buscas poch mals-de-caps? Lo vuyt.—¿Angela Maria!...
¡Vuyt de Febrè! Aquesta fetxa, mirada lleugerament, gnó 't diu res al pensament?
—No... ¡res!—Veig que tens bon fetje.
—No sè qué vols dir—Permet que 't refresqui la memoria y que fassa un xich d' historia, ja que 't tornas tant distret. L' any passat tú y una colla, que ara no es del cas citar, treballavau per pescar algo per fer bullir l' olla. Tots parlavan y escriviau per conmourre á la nació... tot contemplant lo turró qu' era lo que preteniau. Tot era parlá á grans crits de llei, de moralitat, de patria, de llibertat, de drets... de raves fregits. Y deya, molt seriament, que si 'l poder obteniau fariau y desfariau reformant radicalment. Lo país, ¡pobre país! naturalment, s' ho mamava, y en sa ignocencia 's pensava que ho cumpriam aixis.
¡Ajudeume! deyas tú: ¡Ajudeume á fer la guerra y al instant veuréu per terra l' arbre del partit madú! Al últim, seguint la broma,

tant van arribà a cridar,
que vâreu poguè atrapar
la tant codiciada poma.
Y aquí ff la historia tè.
Aquell dia venturòs
sabs lo dia qu' era, hermós?
Pues era 'l vuyt de Febrè.
—Y bè?—No sabs que vull dí?
Vull dir que ab lo que ha passat,
veig que m' has mi' enganyat.
—Què jo t' he enganyat?—Tú, sí.
—Per qué?—Preguntas per qué?
Perque tant que prometias
que dirias y farias,
y al cap y al fi no has fet re.
Llibertat, si fa ó no fa,
tenfm la que ja tenfam,
y si avants de fam moriam,
ara 'ns morim de poch pa.
—Y bè, tot aixó qué proba?
—Proba que tú ets bastant bo
per da un mico à la nació
y menjat la sopa boba.
Un any un any ha passat
desde aquell vu t de Febrè!
Un any, calculátho bè...
Què 'ns has fet? qué 'ns has donat?
Sufragi? Res, restringit.
Matrimoni? No 'l toquéu.
La esclavitut? Sempre en péu.
Lo clero? Fresch y aixirit.
Desde qu' ets al candelero
sembla talment que somias;
tot está com en los dias
d' en Cánovas y en Romero.
Nos has tractat com uns mansos!
Tú ets aquell reformadó?
—Es que 'm lliga la fusió.
—La fusió 't lliga? Romansos!
Crème: estás fentnos un joch
que pot serte molt fatal.
Jo t' aviso: no 't vull mal,
pero jay si haig de rompre 'l foch!
—Què vols dir?—Res més per ara,
ja 'n tens prou per la primera.
—Espera un xich, trapassera.
—Què vols?—Vull veure't la cara.
—Per qué?—Qu' es que 'm vols fer l' os?
Tal vegada!—Au á nanná!
—Tréute la careta!—Cá!
—Sí, pitera.—Fastigós!
—Què t' amagas?—No m' amago.
—Digam qui ets—Noy prou rahons:
barrina, senyor Canons;
barrina, que per xo 't pago.

C. GUMÀ.

na frasse que s' atribueix á un general:
«Si las botigas s' arriban á tancar,
jo las obriré á canonadas.»
¡Pobre general! Avuy per avuy, los
únichs canons que serveixen son los
de las orgas, per fer música.

Música celestial.

Los nous ministres francesos, posats en forma d' acróstich:

D e Mahy.
Jaur DE guiberry.
Jules FERRY.
Var REY oy.
Gobl E t.
Fre Y cinet.
F O C chery.
B I llot.
Leó N Say.
Humb E rt.
I rard.

Hi ha que advertir una cosa que fá que siga mes nova aquesta coincidencia. De Freicynet tè onze llettras, y en l' anterior ministeri hi havia dotze ministres. Han suprimit lo de Bellas Arts, y tot ha vingut just.

Entre 'ls sindichs de Barcelona, novament nombrats hi figura un tal Adolfo Briá.
No l' hi ha sortit mal briá al Sr. Camacho.
Amigo: qui l' hi piquí que sè ho rasquí.

A casa de un bolsista que l' hi han tocat l' esquena, s' hi presenta l' aprenent sombrero ab un compte de cinquanta rals.
—Noy, diu lo bolsista: digas al teu amo que aquests dias hi perdut 22 milions á la Bolsa, y que no tinch un quarto.

A Madrit los bunyoleros s' han declarat en huelga y han tancat las portas.
Y ara 'ls madrilenyos estant tots consternats perque 's troban sens un article, que per ells casi bé pot calificarse de primera necessitat.
¡No s' alarmin, no s' alarmin!

Per ditxa dels espanyols,
mentres la fusió 'ns governi
no faltarán may bunyols.

L' escena á Fransa. La senyora de un diputat vá de part y dona á illum dos bessons.

Lo marit gratantse 'l cap:—Vaja, ja ho veig, á la mèva senyora en Gambetta l' ha conquistada: es partidaria del escrutini per llista.

La Libertat qu' es lo periódich dels demócratas dinástichs s' enfada cada vegada que al partit l' hi diuhen fosforitero.

Verdaderament, en lloch d' aixó l' hi haurian de dir fosforero, perque cada vegada que 'ls fregan una mica, s' encenen.

Si las protestas dels industrials continúan y 'ls propòsits de tancar van endavant, lo senyor Camacho es capás d' inventar dugas classes més de sellos: sello de protestas y sellos de tancaments.

Per protestar vinga un sello,
per tancar dos sello més;
nada, en sellos ó en impostos,
la gran questió es fer dinès.

Lo primer Banch de Paris que ha perdut flas camas y se 'n ha anat á terra es «L' unió general». Un Banch fundat y administrat pèis catòlichs.

En ell hi tenian los seus ahorros lo papa, 'l conde de Chambord y altres personatjes per l' istil.

Al fundarse, 'l papa vá enviar la seva benedicció al administrador.

Are 'ls tribunals entenen en l' assumpto. Y ja veurán, com los tribunals los hi aplican l' indulgencia.

Del banch al banquillo deis acusats.
Volian fer la grilla y troban un grillet.

Una idea.
Podrian enviar aquest grillet al papa perque l' hi concedis la benedicció catòlica.

Aixis, tal vegada no seria tant deshonrós, y portaria l' estimul y 'ls sentiments cristians dintre del presiri.

Deya un periódich:
«S' estan verificant las operacions de la quinta ab tota felicitat.»

¡Ja ho crech que 's deuhen fé' ab tota felicitat! De segu:
sobre tot per aquell pobre
que treu lo número hu.

Una noticia:
Lo primer trimestre de la contribució territorial se pagarà pèl sistema antich. Probablement s' adoptarà una resolució semblant respecte á la contribució industrial.

Tant mateix, sembla qu' en Camacho no gosa á aburrir l' aygua. Hi ha un trángul massa fort.

Aquest dia 's va celebrá á Palacio una festa religiosa y, contra la costum, no van assistirhi ni 'l Nunci del Papa ni l' Arquebisbe de Toledo.

Devian estar ocupats.
¿En qué?
¿En qué 's pot ocupá nn neo.
dels de pes,
en aquets dias de broma?
En netejá 'l solideo
y... 'l demès
per anarse 'n cap á Roma.

A la Habana hi havia una epidemia, y 'ls negres estavan encarregats de dar sepultura als cadàvers.

L' autoritat los donava una papeleta, ab la qual se presentavan per las casas á recullir los difunts. A la que duya un negre hi havian cambiat lo nom: en lloch de José Lopez, deya Juan Lopez.

Aixó féu que 'l negre anès á la casa del germá del mort, l' agafès ab una brassada y se l' enduguès vulgas que no cap al cementiri.

—Pero bruto, deya 'l Juan Lopez, ¿no ves que estoy vivo?

Lo negre sense entendre's de cansons, se trèu lo paper y exclama:
—Papelito ¡habla claro!

Un perruquer venia un especifich per prevenir la calvicie.

—No ho dupthin, deya dirigintse á una reunió de parroquians: si l' emplean tant solzament quinze dias,

ab una frega als cabells cada demati quan se llevin, jo 'ls garanteixo que tindrán cabells per anys que visquin.

—A veure, Sr. Joseph, treguis la gorra, l' hi demana un parroquiá.

—Tinga.
Una rialla general. Lo perruquer que venia un especifich contra la calvicie era calvo com un meló.

—¿Cóm dimoni vol curar la calvicie dels altres, si vosté comensa per ser calvo?

Lo perruquer ab molta solemnitat:
—¡Oh! jo soch calvo, perque aquest cap pensa molt.

La esceua que vaig á referirlos passa á Fransa, abont no succeheix com aquí que unas causas de res no s' acaban may mes causant molestias als encausats.

Allá un tribunal especial las examina y falla de plá. Compareixia davant de un d' aquets tribunals, un subjecte acusat de haver promogut un escándol á la nit, trobantse mitj borratxo. Los jutjes van absoldre 'l y al comunicarli 'l president la sentència digué:

—En vista de que teniu bons antecedents, quedéu absolt librement.

L' acusat:—L' hi dono un milló de gracias.
—Ja 'us ne podeu anar.

—Bueno; pero m' ha de dir una cosa. ¿A quina hora surtan de l' Audiencia?

—¿Per qué?
—Perque 'ls esperarè. N' anirám á beure dos de ayguardent: jo pago.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Cos-te-lla.
2. Id. 2.ª—Pa-pe-re.
3. CONVERSA.—Moncada.
4. TRENCA-CAPS.—Alfonso.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Bartoméu.
6. GEROGLIFICH.—Massa bó col dir ase.

XARADAS.

I.
Tersa-invertida d' aquí
perque 'ts un grandíssim tot!
¡Dos! Semblas hu ton cosí.
digué un oncle á son nebot,
al perdre 'l curs de llafí.

FRANCISCO FLORES.

II.
Convida á ma filla Agnès
á voltas sa dugas-prima,
y encar que la tot de tres
ab tot y aixó se l' hi estima.

PAU SALA.

SINONIMIA.

Quan total finch l' escopeta
la frego ab total de pá,
puig sent bèn aixuta y neta
la tot no 's pot robellá.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal; Nom de dona. Segona, Ciutat d' Espanya. Tercera; Poble de Catalunya.

R. LUJAN.

GEROGLIFICH.

Napoleon NOVARES Nassari.

AGUILETA.

L' AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI

(QUATRE SESSIONS D' UN CONGRÉS)

CAPRITXO AGRE-DOLS, EN VERS, PER C. GUMÀ.

Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals.
Se ven en la llibrería de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demès principals de Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

DISFRESSAS QUE PROPOSA «LA CAMPANA» PE 'L CARNAVAL DE 1882.

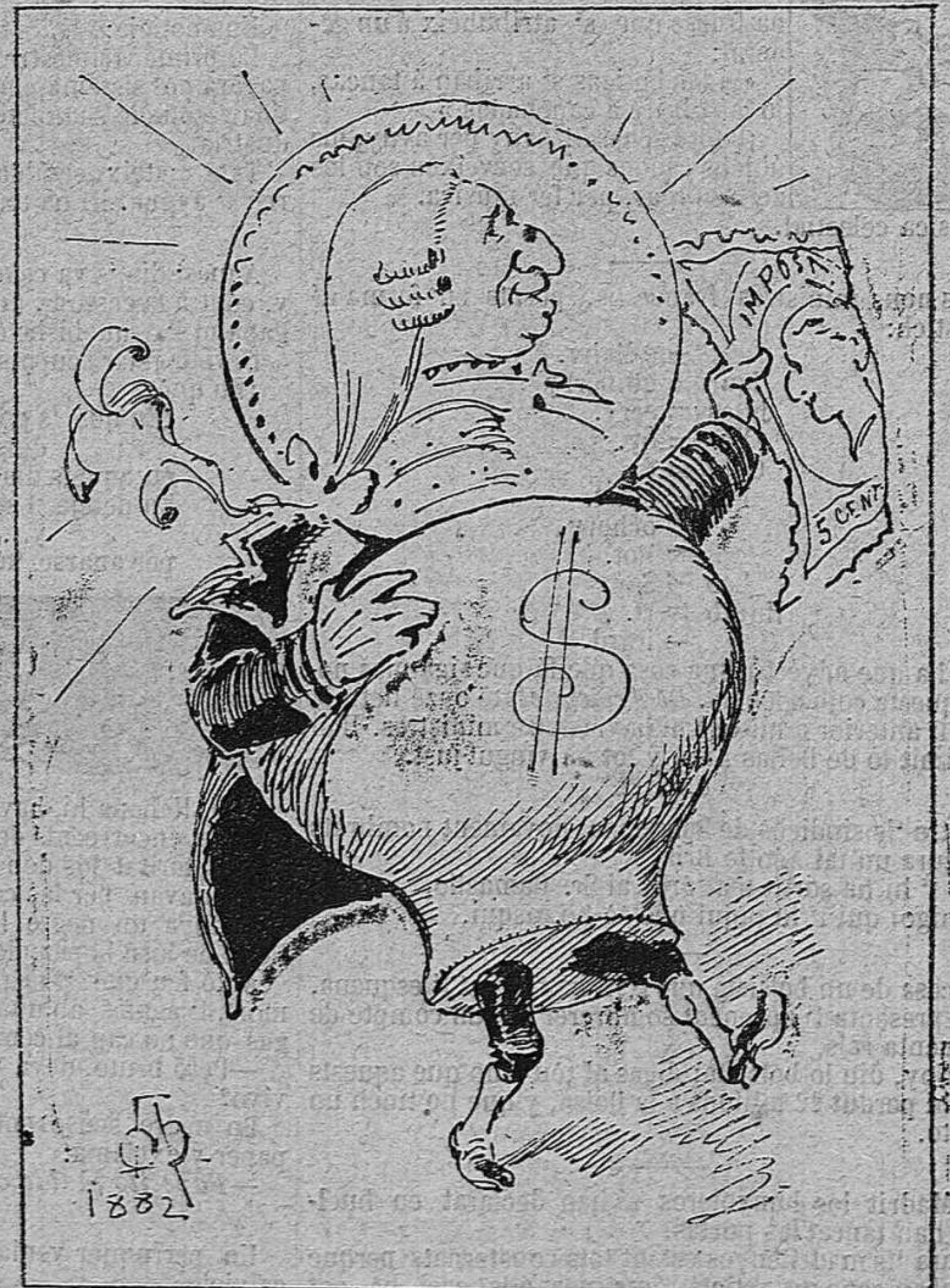
D' Espanyol.

De Teatro.

D' Industria nacional.

De Ministre d' Hisenda.